

Hà Mỹ

Ngộ Nhận

Cuộc sống của tôi là những chuỗi ngày lầm lẫn.. Và một trong những lầm lẫn lớn nhất của tôi là sự ngộ nhận về tình yêu. Điều này quả là quá cay đắng với tôi, khiến cho tôi khi mới biết yêu, thì đã sớm nếm ngay vị đắng của nó. Người ta - hay chính tôi - đã cho tôi nếm một cách "nhiệt tình".

Tôi cứ ngỡ rằng tình cảm mà anh dành cho tôi là "tình yêu". Những cử chỉ ân cần, lời lẽ nhẹ nhàng của anh đã đưa tôi vào giấc mộng êm ái. Tôi yêu anh bằng tất cả sự cuồng nhiệt của trái tim mình, tôi tôn sùng anh, tôi... phải nói thế nào đây nhỉ, nói thế nào để diễn tả tình cảm của tôi dành cho anh đây, tôi không biết phải gọi tên nó là cái gì cho đúng nữa? Tình yêu ư? - Tôi không biết - Nhưng có lẽ vậy. Lúc gần anh tôi cảm thấy mình là một sinh vật bé nhỏ, muốn được chở che - và anh đã làm nhiệm vụ đó một cách xuất sắc.

Tôi - một đứa con gái rất ngộ nghĩnh, ngang bướng, luôn thích cắt tóc giống con trai...Vậy mà trước anh, tôi lại răm rắp tuân theo những gì anh bảo. Trước anh, tôi thấy mình dẹt dẹt như "chưa từng có". Anh bảo tôi không được ngang bướng - tôi chỉ cười không cãi lại, bảo để tóc dài - tôi để tóc dài. Và khi nóng quá, tôi cắt bớt đi, tôi lại thấy mình buồn, tại sao vậy? Tại sao anh luôn là người điều khiển mà tôi chỉ là con Robot biết tí chút suy nghĩ? Tôi thích nghĩ về anh lúc một mình (đạo này mấy đứa bạn thường bảo

tôi "Sao mày mơ mộng thế?"), tôi hay ký tên anh đầy lên vở - hình ảnh anh lúc nào cũng khắc sâu trong tôi, trong từng tế bào tôi có tên anh, ánh mắt anh, nụ cười anh. Ôi! Tôi yêu anh biết dường nào!

Tôi muốn kể với bạn bè về anh - nhưng tôi lại sợ chúng chiếm mất niềm vui đó của tôi, chẳng bao giờ tôi muốn chúng chia sẻ với tôi những gì thuộc về anh. Chiều nay tôi lại lang thang với Huế để nhớ anh, không biết giờ này anh đang làm gì, học bài... đàn... và có nhớ đến tôi không?...

Tấp vào quán cà phê quen thuộc mà cả anh và tôi rất thích, mỗi lần vào đây anh thường buông mình xuống ghế thờ khoan khoái: "Nhóc ạ, khoảng trời riêng của anh là đây". Nghĩ đến đó tôi chợt cười, nhớ anh ghê!

Anh rất thích cà phê, tôi cũng tập uống, biết vậy anh thường mắng: "Ngốc ạ, cà phê có hại lắm, em chỉ nên uống nước chanh thôi, vì đó là ly nước "tình yêu". Sau này có người yêu em sẽ hiểu". Tôi như nghe mình giận dỗi.

Đang ngồi nhắm nháp từng ngụm nước chanh, tôi bỗng nghe giọng nói quen thuộc: "Ngốc ạ, em chỉ được uống nước chanh thôi, vì đó là ly nước "tình yêu". Tiếng cô gái cười khúc khích "Anh xạo ghê". Thôi điếng người, đúng là anh rồi! Tôi làm sao làm lẫn được cái giọng nói miền Nam ấm áp thân quen của anh. Tôi muốn mình tan biến đi, cả anh và cô gái kia cũng tan biến đi. Tôi muốn chạy khỏi quán nước quái quỷ này, nhưng lại muốn đứng lại, đúng vậy, tôi cần phải chào anh để xem anh sẽ phản ứng như thế nào, chắc là sẽ tái mặt lấp bắp xin lỗi tôi, rồi tôi sẽ cười và bỏ đi.

Nhưng sự việc đã không diễn ra như tôi nghĩ, tôi đến bàn anh chào: "Hello, sư phụ xấu nha, đi mảnh lè!" Mặt cô gái đỏ ửng, ngượng ngùng - cho đáng đời, tôi nghĩ bụng, để chờ xem anh ta diễn trò gì nữa. Nhưng thật không ngờ anh rất vui vẻ kéo tôi ngồi xuống. "Ngồi đi Ly ạ, để anh giới thiệu: Đây là Tiểu Ly, em gái anh. Còn đây là Thảo Nguyên...bạn gái của

anh!".

"Em gái...?". Nghe sao thân thiết đến lạnh lòng. Vậy tôi chỉ là em gái thôi sao? Tôi có muốn làm em gái anh bao giờ đâu? Những mảnh vỡ trong tôi như có dịp nát ra thành những hạt bụi, nhẹ nhàng bay...như tình cảm của anh đối với tôi vậy, cũng nhẹ nhàng bay...Sau vài câu xã giao cần thiết với lý do trả lại "tự do cho hai người"...

Lên xe rồi những giọt nước mắt của tôi đua nhau tuôn ra. Ừ ít ra chúng mày cũng có tí chút ý thức đã không tuôn ra trước mặt anh - có đâu như tao phải không?

Lòng tôi tê tái, muốn đập phá một cái gì cho đỡ đau, nhưng chẳng có gì.

Giá như chiều nay tôi đứng lang thang với Huế.

Giá như chiều nay tôi đứng nhớ anh bất tử...

Ôi! Có bao nhiêu cái giá như và nếu có thể... thì giá như tôi đừng yêu anh mà hãy là một cô em gái... ngoan ngoãn và đáng yêu.

hết

Nguồn: Vietfun

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 10 năm 2008